Nr. 765.

CURRENDA I.

A. D. 1872.

Nr. 763.

Laudetur Jesus Christus!

Iterum unus solis et astrorum cursus, ut antiquum loquendi usum servemus, transactus est, quo Dei misericordia nobis inter vivos versari concessum fuit; jamque ejusdem gesta et facta in aeternis Providentiae Divinae Fastis inserta, et in statera justitiae divinae sunt reposita, quorum gestorum pars et nostra vita fuit — quae omnia certam et infallibilem mercedem et remunerationem a Deo praestolantur.

Labente autem ultimo ictu et momento prioris anni, mox ei succedit annus recens et secundum immutabiles leges a Creatore omnipotente naturae datas, novum cursum sol permeare incepit, quocum et nostrae vitae curriculum simul agitur. Cursu ejusmodi et vicissitudine annorum non solum nostrae vitae cursus quoque mensuratur, verum etiam nostrae vitae terrestris instabilis et volubilis sors significatur, donec aliquando ad illum revertamur apud quem nulla est transmutatio nec vicissitudinis obumbratio (Jac. I. 17.). Tempus enim velut umbra praeterit (Ecclesiastes VII. 1.) et sicut umbra sunt díes nostri super terram. (Job. VIII. 9.)

Verum in hac praeterlabentis vitae nostrae terrestris umbra repositum latet semen ac pignus futurae nostrae vitae in aeternitate, quam Deus retribuet nobis ratione meritorum, quae in hoc fragili vitae terrestris corpore morando retulerimus, et ita cum praetereunte figura hujus mundi (I. Cor. VII. 31.) intime cohaeret sors nostra perpetua post mortem, quae ut stabilis evadat, nosque in perpetuum beatos efficiat, oportet, ut *in Christo* vitam hanc terrestrem peragamus, qui jam adventu suo in hunc mundum factus est *Pater futuri saeculi et princeps pacis* (Isai. IX. 6.), et ut ultro hic propheta fatur: „*Ejus imperium multiplicabitur, et pacis non erit finis*“ (Isai. IX. 7.); cujus prophetiae significationem explanat Apostolus gentium „*Ecce facta sunt omnia nova*“ (II. Cor. V. 17.)

Duplex est enim nostra in hoc saeculo vita, una quae ad hunc mundum spectat, quae est fragilis et praeteriens sicut umbra, alia vero per Christum sanctificata et ad Illum directa, quae est stabilis, et jam his in terris *initium* istius perpetuae vitae in regno Dei constituit, quam post transactam hujus saeculi vitam anhelamus, et quae necessario e Christo

derivatur. Et haec est illa vita, hoc est illud regnum ad quod Salvator generis humani, formam servi induens et in mundum intrans portam nobis aperuit, dum nos cum Deo reconciliaret, et unicam viam demonstraret. qua in vitam immortalem ingrediamur.

Ita Jesus Christus Pater temporum et Renovator omnium juxta eloquia sacra supra allata effectus est.

Itaque Venerabiles Fratres! quum ingruente anno prima haec ad Vos verba facimus, quid Vobis magis precemur, quidve optemus, quam ut operi renovationis per Jesum Christum peracto enixe inhaerentes ejus imitatores sitis „qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit, ut nos efficeremur justitia Dei in ipso (II. Cor. V. 21.); utque fideliter ministerium sacrum adimplendo efficiamini speculum gregis, vestrae curae concrediti. Renovemini spiritu ut eo alacrius et efficacius renovationem populi fidelis ad vitam et virtutem christianam operari possitis; bene memineritis, Vos legatione Christi his in terris fungi, quum ministerium ejus suscepistis, ut docet S. Paulus „Omnia autem ex Deo. qui nos reconciliavit sibi per Christum et dedit nobis ministerium reconciliationis, quoniam quidem Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum, et posuit in nobis verbum reconciliationis. Pro Christo ergo legatione fungimur, tamquam Deo exhortante per nos“ (II. Cor. V. 18 — 20.), et ideo acte cordi vestro infigite monita istius Apostoli, dum ad ministerii sacri officia adimplenda progredimini. „Nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum: sed in omnibus exhibeamus nosmet ipsos sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus in necessitatibus in angustiis.... in castitate, in scientia, in longanimitate, in suavitate, in spiritu sancto, in charitate non ficta, in verbo veritatis, in virtute Dei.“ (II. Cor. VI. 3 — 70.)

Tarnoviae 1. Januar. 1872.

Nr. 764.

Conformiter prioribus ordinationibus intuitu jejunii quadragesimalis publicatis, etiam hoc anno ratione jejunii quadragesimalis sequentia statuimus observanda.

Concedimus durante hoc jejunio dispensationem et usum carnis diebus: Dominicae, feriae II., III. et IV. excepta tamen feria V. hebdomadae majoris. Usus carnis his diebus semel tantum conceditur, licitum tamen sit diebus dominicis etiam pro coena unum ferculum carnis sumere.

Diebus permissi usus carnis non erit licitum etiam pisces manducare.

Item licitum sit feriis IV., VI et sabbato nec non feria V. post cineres et hebdomadae majoris lacticiniis et ovis uti, excepta tamen feria VI. majoris hebdomadis qua etiam a lacticiniis abstinendum est.

Superfluum est observare: toto tempore jejunii quadragesimalis exceptis diebus dominicis, semel tantum de die ad satietatem licere cibis uti. Matutino tempore solummodo

esca fluida prouti moris est, potus arabicus, potus chinensis, aut lac cum frustulo panis sufficiat.

Pro coena frugalis esca cum lacticiniis sufficiat excepta die dominica, ut jam supra notatum est.

Senes, qui jam sexagesimum aetatis annum superaverunt, item juvenes infra 21. aetatis annum, mulieres gravidae, vel lactantes proles suas, item durum laborem exercentes, qui majores et continuas vires exposcit e g. varii fabri, lignorum sectores, per pedes itinerantes, possunt pluries quam semel per diem saturari, tamen carnibus semel tantum per diem vescantur. Qui jam hujus dispensationis participes fieri volunt, obligantur quolibet die quando carnibus vescentur, genuflexi recitare Psalmum 50. „*Miserere mei Deus*,“ vel vero Litaniam de B. V. Maria cum antiphona „*Sub tuum praesidium*“; Sacerdotes insuper addant preces feriales post tertiam in Breviario contentas cum oratione „Deus qui culpa offenderis, poenitentia placaris. &.“ Qui autem legere nesciunt, aut praefatas preces persolvere non valent saltem quinque „Pater noster,“ totidem „Ave Maria“ unum „Credo,“ et ternis vicibus „Qui passus es pro nobis Jesu Christe miserere nobis“ Któryś cierpiał i t. d. persolvant. flexis genibus. Omnibus Curatis, Curatiarum administratoribus, cooperatoribus et confessariis, tribuimus facultatem, ut valeant largius dispensare cum his, qui ob aegritudinem aut aliam gravem causam jejunium juxta supra praescriptum modum observare aut preces memoratas persolvere non poterunt, quo casu alia pia opera e. g. eleemosynae per modum commutationis eisdem imponere poterunt.

Denique hoc praescriptum minime extenditur ad Religiosos utriusque sexus, quos itaque in quolibet casu ejusmodi indigentiae ad Nos recurrere oportebit.

Ab Ordinariatu Ep. Tarn. die 25. Januar. 1872.

Szanowni Bracia kapłani!

W téj sprawie, w któréj się dziś do Was odzywamy, już my nie raz głos nasz podnosili; ale głos Nasz, niestety! głosem był wołającego na puszczy. Widzimy nie bez przykrego uczucia, że ci z księży plebanów, którzy niezwykli w młodszych kapłanach, braci i współpracowników swoich uważać, i sądzą ich być niegodnymi stołu swego; dotąd sposobu myślenia swego niezmienili! A ztąd skargi, zażalenia, i zdrozności różne co raz więcéj obijają się o uszy nasze. I dziwić się temu nie możemy. Jak być może zgoda, i zaufanie przy takiéj obojętności starszych kapłanów pogardę zdradzającem okiem patrzących na młodszych braci? Zimną krwią tylko zastanówmy się nad tém: w jakim kłopocie, w jak przykrém położeniu znajduje się młody księżyna przybywający czyli to na wieś, czyli do miasteczka, jeżeli nikt się go nie zapyta; czyli się ma czem pożywić? czyli ma na czém wygodnie głowę położyć? Niemając łyżki i miski, i innych sprzętów do przyrządzenia sobie pożywienia potrzebnych, o głodzie musi noc przepędzić, i nie wie, gdzie się obrócić

i co począć z sobą? Dopuśćmy nawet, że to ze sobą przywiózł, czyli mimo to przystoi na stan jego trudnić się gotowaniem potraw? Gdyby zaś ze sobą przyprowadził osobę zdolną do kuchni, w jakiemże świetle stanie w oczach plebana mającego uczucie swojego stanu, i co parafianie powiedzą na to? Przypuśćmy jeszcze: że w miasteczku znajdzie jakąś garkuchnię, o jakże szérokie pole otwiera się do zawikłania się w stosunki uwłaczające jego charakterowi? I gdy na podobne wypadki lud krzywem okiem patrzy, czyliż to nie podaje sposobności ludziom, którzy zwykli złym językiem nicować sprawy duchowieństwa, do jątrzenia serca wikarego przeciw plebanowi! Zwróćmy uwagę i na to, że ksiądz sam sobie zostawiony, opuszczony, i o pożywienie dla siebie sam się starać zmuszony, sępieje, odludkiem i takim prostakiem z czasem zostaje, że gdy mu wypadnie znajdować się w lepszém towarzystwie, nie umie się obejść, i wystawia się z wielką hańbą dla stanu swego na śmiech i szyderstwo.

A co najważniejszą jest rzeczą, jest wzgląd pastoralny; przy obiedzie, lub przy wieczerzy, narzuca się sama sposobność o tém, lub owém pomówić; pomówić o sprawach parafialnych przeszłych, obecnych lub nastąpić najpodobniéj mogących. Bardzo dobrze wymienić zdanie swoje wzajemnie, i porozumieć się w dobry sposób, co czynić wypada w wątpliwym razie. Bracia młodsi dalekimi być powinni od zarozumiałości, iż wszystko wiedzą, i wszędzie sobie rady dać mogą. Nauka rzuca światło, lecz doświadczenie toruje drogę. Samo doświadczenie starszego brata często pewną wskazuje drogę, któréj się trzymając młodsi na śliskiéj niwie pastérskiego urzędowania powinności swoje wypełniają tem bezpieczniéj, starsi znowu bracia doświadczeniem swojem, wytrawną nauką niezaniedbują korzystać z każdéj sposobności, aby ukazać światłem swojem wyższość, i pozyskać zaufanie i szacunek dla siebie u podrzędnych braci. Tą drogą da się wiele dobrego zdziałać we Winnicy Chrystusa Pana. I trzeba tu powiedzieć: Ecce quam bonum, ceu quam jucundum, fratres, habitare in unum! I ztych to powodów ważnych starał się wielki w kościele Bożym mąż, Augustyn święty gromadzić duchowieństwo swoje koło stołu swojego. Jeżeli młodsi bracia zobowiązani są do uległości, wiernéj pomocy i przysługi księżom plebanom, bo tam napisano: Bądźcie posłuszni przełożonym waszym, to nawzajem cięży obowiązek na plebanach zbliżać się po ojcowsku do serca młodszych, i przyczyniać się do ich wydoskonalenia w zawodzie pastérskim, bo ich upomina Zbawiciel do tego mówiąc: Niech świeci światło wasze. Te wzajemne stosunki zachowując, będziemy i między sobą pokój mieli, i ludziom naszéj opiece powierzonym dobrym przykładem zbawienia przyświecali. Pamiętajmy o tem dobrze, że nie poważając młodszych braci, znieważamy samych siebie, a jakże możemy sobie szacunek u innych zaskarbić dla siebie? Cóż jest wyższego u plebana nad kapłaństwo, lub bądź u kogo innego wyżéj stojącego; a czyliż wikary nie jest także kapłanem? Ale zarzuci kto: jakże żądać od Nas można żebyśmy się stali niewolnikami ludzi gburowatych, i zarozumiałych, którzy niemając względu na okoliczności czasu, powietrza, dróg do przebycia niepodobnych i kłopotów często z gospodarstwem połączonych, wymagają urojonych wygódek i przysmaków, i nam przy stole dokuczając każdą łyżkę jadem zatruwają.

Wiemy dobrze o tem, że się trafiają także dziki sękate, prostaki i burdy, którzy, aby gardłu dogodzić, pokój domowy mącą; ale przecie takich nie wiele. Prosimy, i bardzo, nad takiemi półgłówkami mieć politowanie, bo niewiedzą co czynią, i pracować ile się da nad ich poprawą. Tu rozumu i miłości braterskiéj potrzeba; a miłość jest cierpliwa, miłość wszystko znosi. Wielką zasługę będzie miał każdy przed Bogiem, komu się uda uderzyć w mózgownicę i serce urojeńca, i te sęki dzikie, i kolce okrzesać, i wyrobić z dziczka drzewko gładkie i dobre owoce przynoszące Nieda się to i przy dobrych chęciach osiągnąć. natedy niechcemy Was, szanowni Bracia! czynić niewolnikami zapamiętałych wichrzycieli, i wskazujemy Wam drogę do X. Dziekana; jeżeli on powagą swoją zuchwalca nieprzyprowadzi do upamiętania, niechże to doniesie do naszéj wiadomości i zapamiętały X. Wikary niech się nad tem dobrze zastanowi, że bez poprawy na darmo będzie pukał u Nas pozwolenia na odprawienie konkursu parafialnego; albo jeżeli ma konkurs, podanie jego na plebaniją zwróci mu się z tym tylko dodatkiem, że się wprzód uczyć musi uległości, cierpliwości, grzeczności, i uszanowania starszych, bo bez tych cnót nie zająłby miejsca dobrego Pastérza w owczarni Chrystusa. Również gdyby się trafiło, (czego broń Boże,) żeby się do tego rozporządzenia zastósować niechcieli Księża Plebani, musielibyśmy szukać sposobu przełamania ich uporu. — I Dziekanów zobowiązujemy do tego, aby obostronne uchybienia w tym względzie przy wizycie dostrzegłszy, do naszéj wiadomości donieśli.

Bracia kochani! Jesteśmy wszyscy członkami jednego Ciała w Chrystusie Panu, łączmy się miłością, i trzymajmy się razem, abyśmy w rozdwojeniu, gdy dziś świat bije na nas, niepokazali wyłomu w domu naszym wrogom, którzy czychają tylko jakby się wdarli i wichrzycieli w królestwie Bożem.

Błogą radością upoiło się serce Nasze kochani Bracia, gdy przy uroczystości sekundycyj Naszych licznie zgromadzeni, takiéj życzliwości, przywiązania i uszanowania sędziwości Naszéj, widoczne daliście dowody; nie dopuszczamy téj myśli, że uporem, nieposłuszeństwem chcielibyście ostatnie dni życia naszego zatruwać.

Bracia! w waszych rękach spoczywa słodycz pożycia spokojnego, i waszego i Naszego. Chcąc pokoju, przyczyniajmy się do niego: fiat pax in virtute tua, et abundantia pacis in turribus tuis. Potem was poznają, słowa Zbawiciela, żeście uczniami moimi, „jeżeli się nawzajem miłować będziecie“.

Szanowni Bracia Kapłani!

Margrabia Franciszek Cavalletti, uczciwy stary Rzymianin, prezes towarzystwa w Rzymie, składającego się z mężów możnych, uczonych i praw kościoła gorliwie broniących, i szczególnie do Osoby papieża Piusa IX. przywiązanych, zamierzył jak już to z gazet wiemy, postawić dla Ojca Św. tron złoty, aby jak Piotra Św. pierwszego Chrystusa Pana namiestnika uczczono katedrą we Watykanie, tak i Piusa IX. który latami rządów w kościele nie

tylko zrównał się, ale nawet Piotra Ś. przewyższył i takiemi zasługami w kościele zajaśniał, złotem tronem w Watykanie pamięć uwieczniono.

Ojciec święty dowiedziawszy się o tym zamyśle, wezwał do siebie uczonego Margrabiego i podziękowawszy serdecznie za dobre chęci jego, rzekł: że tronu przyjąć niemoże; ale jeżeli mają jaki fundusz nato zebrany, niech go raczéj obrócą na wykupienie tych młodych ludzi, którzy mają chęć powrócenia do stanu duchownego, a przez rząd Papieski są zapisani do wojska; i dodał: w sercach dobrych kapłanów tron mi jest najmilszy! Dowiedziawszy się Margrabia, że według prawa rządu tego niema wyjątku od wojska dla nikogo, i wykupna nieprzyjmują, lubo niektórzy mają na czas pewny uwolnienie od służby, i mogą się do stanu, jaki sobie kto obrał, sposobić aż do zawołania w razie potrzeby, nieporzucił myśli raz podjętéj razem z towarzystwem. Gdy usłyszał, że Pius IX. przechodząc koło Bazyliki N. M. Panny Anielskiéj, i widząc, że zewnętrze a szczególnie front tego kościoła wspaniałości wewnętrznéj, i ozdobom w tym kościele ręką mistrza dotąd nieprzewyższonego w sztuce swojéj Michała Buonarotti wykonanym nieodpowiada, rzekł: „O gdyby mi Bóg pozwolił widzieć się w pomyślnych okolicznościach, żebym mógł tę Bazylikę zewnątrz, tak jak jest wewnątrz ozdobić, jakże byłbym szczęśliwym,“ zapragnął te chęci Ojca św. urzeczywistnić, i zapowiedział na ten cel składki w całym świecie katolickim.

Jakaż główna myśl piętnuje się w zadaniu tych uczonych, i sprawie kościoła katolickiego tak przychylnych ludzi? Oto: ukazać światu bezbożnemu, że nawet wśród ucisku, i niesprawiedliwości gnębiącéj Ojca św. i prawa odwieczne jego podkopującéj, katolicy bardzo dobrze wiedząc, co znaczy Namiestnik Chrystusa w kościele katolickim, dają dowód jawny, że ich serca zawsze są zwrócone ku Ojcu św. Piusowi IX. i nigdy się od Niego oderwać niedadzą!

Pod tém godłem wezwani gorącemi słowami tych mężów świeckich (bo całe towarzystwo to, z takich ludzi powstaje), udajemy się do Was szanowni Bracia! abyście tę myśl zrozumieli, i według możności starali się do wykonania tego chwalebnego zamiaru przyczynić. Co możnością naszą, składajmy na Ołtarzu miłości Boskiéj, miłości ku osobie Piusa IX. i na Otarzu świętéj sprawy kościoła katolickiego.

Bracia! co czynić możemy, czyńmy tak, aby niewiedziała lewica, co czyni prawica, to jest: bez narzekania, skargi i krzyku. Jaki grosz przyślecie, miło go przyjmiemy, a każdy bodaj szelągiem do dobréj sprawy wiele się przyczyni. Znając okoliczności tego roku ciężkie dla ludzi z braku potrzebnego chleba, nienaprzykrzamy się biednym; do serca tylko tych dobrem słowem odzywamy się, którzy są wstanie coś uczynić. To się Waszéj roztropności zostawia. Prosimy ze składki przesłaniem spieszyć, bo trzeba Wam wiedzieć: że dzieło ma być ukończonem na uroczystość św Piotra 1872.

Bracia kochani! przykro Nam przychodzi tak często naprzykrzać się Wam o podobne ofiary, dziś osobliwie wiedząc, że nieurodzaj plonów i Was dotyka. Tylko nasza i wasza szczodrobliwość, i serce dobre, gdzie idzie o poparcie sprawy dobréj, sprawy kościoła świętego, otuchy Nam dodaje wnosząc, że sprawa kościoła jest sprawą wszystkich; że damy do-

wody Świeckiemu towarzystwu, iż piękne jego zamiary dobrze oceniamy, i ostatnim groszem chcemy się przyczyniać do dzieła z miłości Boga, i zprzywiązania do ukochanéj osoby Ojca św. podjętego.

W Tarnowie 11. Stycznia 1872.

Nr. 762.

Dilecti in Christo Fratres!

Instante tempore examinum in scholis popularibus revocamus in memoriam, quod anno praeterlapso jam notificavimus, ut A. R. Curati suis respectivis p. t. Decanis tempestive diem examinis in suis scholis indicare non negligant, eosque pro examine e religionis doctrina invitent qui aut in persona, aut si hoc difficile aut impossibile foret, per delegatum hisce examinibus assistere, Nobisque de progressu parvulorum in doctrina religionis conscientiosam immittere relationem non graventur. Et quodsi alicubi p. t. Decani aut Curati a Collegio scholari districtuali invitarentur ad examina qua delegati hujusce collegii, acceptationem ejusmodi delegationis adprobamus. Penes hanc occasionem inculcamus Perillustribus Decanis, ut sollicite invigilent super diligenti condecanalium frequentatione scholarum, et fructuosa ac efficaci prolium in catechismo ac historia biblica instructione et praesertim penes visitationes decanales et quavis data occasione certam sibi desuper acquirere studeant notitiam, ne hisce tristibus temporibus hocce momentosissimum salutaris ac christianae educationis parvulorum medium negligatur.

A Consistorio Eppali, Tarnoviae 18. Jan. 1872.

Nr. 4229 ex 1871.

Szanowni Księża Bracia!

W Pelplinie w Poznanskiem wychodzi przez Regensa Chori tamże X. Mazurowskiego zbiór wszystkich piesni nabożnych, jakie się tylko na Ziemi polskiej, i w polskim języku znajdują. Księga jest rozmiaru większego, bo 100 przeszło tych pieśni na każdą część roku i do świętych Pańskich obejmuje. Obok niej śpiéwnik z notami na organ, melodyje do tych pieśni zawierający. Pierwszy tom na miejscu kosztuje 1 złr. 30 ct. drugi 3 złr. i 30 ct. Jakie koszta przesyłki z Poznańskiego do Tarnowa się okażą, poźniej się dowiedzą Ci, którzy chęć mieć będą do nabycia tych dzieł. I pod względem literackim, i muzycznym godne to wydanie Waszéj uwagi, i może być chlubą naszą, że pewnie żaden inny język taką liczbą naszych pieśni religijnéj treści nie może się poszczycić.

W Tarnowie dnia 4. Stycznia 1872.

Mutationes inter Venerabilem Clerum.

20. Decembris 1871. N. 4153. R. Josephus **Zychowicz**, Administrator in Łapczyce, nominatus Administrator in Jastrzębia.

23. dtto N. 4158. Perillustris Ignatius Eques de Wieniawa **Długoszowski**, Parochus in Grybów, nominatus Decanus Bobovaensis.

9. Januarii 1872. N. 104. Perillustris Stanislaus **Baniak**, Decanus Bobovaensis et Parochus in Jastrzębia, institutus pro beneficio in Łapczyca.

dtto N. 66. R. Franciscus **Karakulski**, Cooperator in Gawłuszowice, constitutus Administrator in Radomyśl.

16. dtto N. 206. A. R. Leo Eques de **Kozłowski**, Parochus in Bobowa, nominatus Notarius Officii Decanalis Bobovaensis.

22. dtto N. 268. R. Adalbertus **Płaneta**, Cooperator expositus in Pogorska wola, institutus pro beneficio in Trzęsówka.

dtto dtto R. Franciscus **Sitarski**, Coop. in Lubcza, applicatus qua Coop. expos. ad Pogorska wola.

dtto dtto R. Carolus **Solarski**, Coop. in Przecław, translatus qua talis ad Lubcza.

dtto dtto R. Sebastianus **Balcarczyk**, Administrator in Trzęsówka, applicatus qua Coop. ad Przecław.

24. dtto N. 366. R. Leo **Tarsiński**, Coop. in Tuchów, translatus qua talis ad Bochnia.

dtto dtto R. Alojsius **Gunkiewicz**, Coop. in Dąbrowa, translatus qua talis ad Tuchów.

dtto dtto R. Ignatius **Maciejowski**, Coop. in Bochnia, susceptus ad sublimius Institutum ad S. Augustinum Vindobonae.

dtto dtto R. Josephus **Kalczyński**, Coop. in Uszew, translatus qua talis ad Bochnia.

N. 66. — 343.

Piis ad aram suffragiis commendantur animae:

p. m. Ernesti Wodziński, Parochi in Radomyśl, qui die 6. Januarii aet. a. 54. sac. 29. Sacram. morib. provisus pie in Domino obdormivit.

p. m. Ferdinandi Lech, presbyteri Ordinis PP. Bernardinorum in Kalwaria, qui die 15. Januarii 1872. aet. a. 60. sac. 31. Sacram. morib. provisus in Domino obdormivit.

E Consistorio Episcopali,

Tarnoviae die 31. Januarii 1872.

JOSEPHUS ALOJSIUS,

Episcopus Tarnoviensis.

Cyprianus Netuschill,
Cancellarius.

Tarnoviae, 1872. Typis A. Rusinowski, Typographi ad honores Episcopalis Impensis Consistorii.